

TOPP TRE JESUSHITS

1 The Staple Singers. This May Be The Last Time pappa Staple och hans döttrar sjunger nästan mer än himmelskt, om det går tänka sig.

2 The Louvin Brothers. The Family Who Prays (Never Shall Part) countryharmonier sjunger herrens lov och varnar för synden.

3 Al Green. Jesus Is Waiting nummer är Al pastor och predikar hela tiden, i hans änglalika falsett hoppas man.

3 MAGISKA

■ Nummer tre är det magiska numret, treenigheten. Numret som gjorde det möjligt för Gud att fortfarande vara i himlen när han nedsteg på jorden i Jesus. Trixigt.

TEATER

SLAGKRAFTIGT. Det svåra och komplicerade ämnet är starkt, menar recensenten.
FOTO: LESLEY LESLIE-SPINKS

Järnnatt skakar om

Ofta när en föreställning med ungdomsprägel spelas i stan uteblir den vuxna publiken. Synd, för det är ett fint tillfälle för generationerna att mötas. Järnnatt ställer många tunga frågor värda att diskuteras, oavsett ålder.

Det här är berättarteater i sin senaste mest effektiva form. Vi får med små medel insyn i 19-årige Leos (Victor Wigardt) värld. Skådespelarna sitter på varsin sida av scenen och turas om att föra ordet. De förblir faktiskt sittande större delen av tiden. Ändå växer spänningen och mot slutet reser sig håret på kroppen när jag förstår vad som hänt.

På Riksteaterns hemsida står: "I Sverige motsvarar unga män i åldern 18-25 år en artondel av befolkningen men de begår ungefär en tredjedel

av alla våldsbrott. Övergripande står män för 83 procent av alla våldsbrott enligt senaste statistik från Brottsförebyggande rådet".

Hur handskas man med den här informationen och viktigast av allt – hur ändrar man på detta?

Mattias Brunn har använt sina talanger för att belysa problemen med den rådande mansrollen. Förutom Järnnatt har han skrivit manus och spelat med i de tidigare succéerna "... efter Fredrik" och kanske mest kända "No Tears For Queens", om hur homosexualitet provocerar heterosexuella män att ta till våld. I "Järnnatt" blir Leo offer och förövare i samma person när kaoset breder ut sig omkring honom. Först ska föräldrarna skiljas, sen strular det till sig med homosexuella vännen Jonatan, som mobbas i skolan. Och hela tiden finns utanförskapet där, det som gör att Leo möter Boel (Jennie Rydén). I henne hittar han en själsfrände, men hennes förflutna hinner ikapp och sammanfaller på ett obekvämligt sätt med Leos verklighet. När Jonatan misshandlas

svårt tar frågor om skuld, hämnd och rättvisa större och större plats, för hur hanterar man en situation som gått överstyr? Hur gör man för att ta tillbaka makten från de som hotar och slår? Och vad händer när maktlösheten förvandlas till våldets katalysator?

Det finns ett antal ingredienser som ger mig en bra teaterupplevelse: igenkänning/identifikation, humor och budskap. Gärna lika delar av allt. En föreställning med bra balans som lämnat starka spår inom mig är Sälsteaterns "Suburbia" (2003). I Järnnatt är humorn inte lika framträdande, igenkänningen inte hundra procentig, men budskapet sitter som ett piskrapp. Det svåra och komplicerade ämnet är mycket starkt och fint gestaltat av Wigardt och Rydén. Pjäsen berör dessutom vuxenvärldens oförmåga att se och förstå vad som pågår. Därför blir jag bekymrad att så få vuxna och föräldrar sökt sig till Nordanåteatern denna kväll. Järnnatt borde ses av många fler.

INGRID CARLSSON

JENNIE RYDÉN.

VICTOR WIGARDT.

Järnnatt
Var: Nordanåteatern.
När: 4 april 2012.
Medverkande: Victor Wigardt och Jennie Rydén.
Manus: Mattias Brunn.
Regi och bearbetning: Mårten Andersson.
Scenografi, kostym och mask: Daniel Åkerström-Steen.
Dramaturg: Ninna Tersman.
Scenmästare: Thomas Åslund.
Ljussättare/ljus- och ljudtekniker: Carina Jernberg.
Kostym/rekvizita och turnéledare: Karin Habolin.
Producent: Riksteatern.